

Arrest

nr. 67 729 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BECKERS, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Kabardijnse origine met vaste verblijfplaats in Naltchik (Kabardino-Balkarië, Russische Federatie).

U verliet Kabardino-Balkarië samen met uw echtgenoot S.V.(...) in juni 2002 omdat u werd lastiggevallen door gemaskerde en gewapende islamieten.

U vroeg asiel aan in Duitsland op 1 oktober 2003. U kreeg een verblijfsvergunning (Duldung) en verbleef in Duitsland tot juli 2008.

Daarna keerde u terug naar Kabardino-Balkarië. U ging er opnieuw in Chegem (Kabardino-Balkarië) wonen, in uw ouderlijk huis.

Op 15 maart 2010 na 21u 's avonds vielen gewapende en gemaskerde mannen in militair uniform uw huis binnen. Zowel uw man als u werden geslagen. Uw man werd meegenomen en u werd aangerand. U werd bewusteloos achtergelaten in uw huis.

De volgende ochtend werd u meegenomen door een ziekenwagen naar het ziekenhuis in Naltchik (Kabardino-Balkarië). U diende klacht in bij een politieagent die ter plaatse kwam en u werd onderzocht door een gerechtelijk medisch expert. Er werd een gerechtelijke medische expertise opgesteld.

Na ongeveer zes maanden besloot u Kabardino-Balkarië te verlaten.

U reisde met een vrachtwagen naar België, waar u op 28 september 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in de Russische Federatie problemen kende met gemaskerde mannen in militair uniform, volgens u "Wahabieten", islamitische rebellen.

Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in het kader van de regelgeving over subsidiare bescherming aannemelijk te maken, noch aan de hand van documenten, noch aan de hand van uw verklaringen.

Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat u in 2002 in Kabardino-Balkarië reeds gelijkaardige problemen ondervond met zogenaamde "islamieten".

Omwille hiervan was u toen naar Duitsland gevlucht, waar u uiteindelijk een verblijfsstatuut (Duldung) kreeg.

Het is dan ook weinig logisch dat u in 2008 na 6 jaar veilig verblijf in Duitsland vrijwillig terugkeerde naar Kabardino-Balkarië, en bovendien nog naar hetzelfde adres als waar u voordien verbleef, enkel en alleen omdat u in Duitsland financiële problemen kreeg en u geen toestemming kreeg om te werken (CGVS p.1 en 8).

Deze handelswijze ondermijnt de door u aangehaalde vrees voor vervolging in Kabardino-Balkarië op ernstige wijze.

Vervolgens dient, wat de problemen betreft die u na uw terugkeer naar Kabardino-Balkarië ondervond, gewezen te worden op enkele vaststellingen binnen uw asielaanvraag die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten.

Zo dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde betreffende uw man Sokurov Victor, die volgens uw verklaringen op 15 maart 2010 meegenomen werd door de gemaskerde bandieten die uw huis binnenvielen, en die sindsdien spoorloos verdwenen is.

Zijn naam zou nergens in de door u neergelegde documenten voorkomen, niet in het verslag van de gerechtelijke medische expertise dat u voorlegde, noch op de geboorteakte van uw kinderen.

Volgens uw verklaringen zou hij op de geboorteaktes niet vermeld staan als vader omdat jullie niet officieel gehuwd waren en omdat u het niet nodig vond dat hij zijn kinderen zou erkennen als vader. Het zou volgens u normaal zijn en geen probleem vormen (CGVS p.8).

Verder kon u ook met betrekking tot de klacht die u op 16 maart 2010 in het ziekenhuis ingediend zou hebben bij een politiemedewerker naar aanleiding van de verdwijning van uw man geen enkel document neerleggen. U beweerde immers dat u geen afschrift gekregen had van het document dat toen werd opgemaakt (CGVS p.13).

Door het ontbreken van hogervernoemde bewijzen wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aangetast.

Betreffende het incident op 15 maart 2010 werden bovendien enkele anomalieën vastgesteld tussen uw verklaringen voor het CGVS, de verklaringen die u in de vragenlijst aflegde die bij DVZ werd opgesteld voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die opgetekend werden in de gerechtelijke expertise die u voorlegde.

Zo blijkt uit de vragenlijst bij DVZ dat vijf gemaskerde mannen uw huis binnenvielen (vragenlijst DVZ vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5).

Tijdens het gehoor voor het CGVS stelde u echter dat het in totaal 4 mannen waren en dat zij tegen 12u 's nachts bij u binnenvielen. Deze mannen zouden volgens u niet gelinkt zijn aan de ordediensten en zouden zich al evenmin in deze hoedanigheid voorgesteld hebben (CGVS p.3 en 9).

In het verslag van de gerechtelijke medische expertise, dat volgens u op basis van uw verklaringen werd opgesteld (CGVS p.10), verklaarde u echter dat u op 15 maart 2010 rond 21u in uw huis geslagen werd door drie onbekende mannen die binnendrongen in uw huis en dat zij zich voorstelden als medewerkers van de ordediensten (zie vertaling van de expertise, CGVS p.10).

Door deze ongerijmdheden binnen uw verklaringen wordt uw algehele geloofwaardigheid op zwaarwichtige wijze ondermijnd.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven door enkele vaststellingen die werden gedaan omtrent het verslag van de gerechtelijke medische expertise dat u voorlegde.

Zo dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel melding maakte van het feit dat deze expertise plaatsvond, maar niet dat er zich ter staving hiervan in Kabardino-Balkarië nog een document zou bevinden (DVZ verklaring vraag 20, vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5).

U maakte van het bestaan van dit document slechts gewag tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS p.5). Toen u gevraagd werd waarom u hier bij DVZ niets over had gezegd, antwoordde u vaag en verwarrend. Zo zei u aanvankelijk dat u hierover niets had vermeld omdat u er nog niet zeker van was of u het document tot in België kon krijgen (CGVS p.6).

U zei vervolgens dat u "het toen zelf niet wist" (CGVS p.6).

Op de vraag wat u hiermee precies bedoelde, antwoordde u eerst dat u zich niet herinnerde waar het document lag, en of het u wel zou lukken om het hier te krijgen.

Onmiddellijk daarna zei u dat u zo snel mogelijk uit uw land wilde vertrekken en "er toen niet aan dacht" om het mee te nemen (CGVS p.6), wat bezwaarlijk als excuus kan aanvaard worden aangezien u na de expertise nog een zestal maanden in Kabardino-Balkarië verbleef alvorens het land te verlaten, en u derhalve voldoende tijd had om de nodige documenten in het kader van uw vertrek en van uw asielaanvraag in België bij elkaar te zoeken.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de plaats waar het document zich bevond in Kabardino-Balkarië weinig logisch en eenduidig. Zo verklaarde u dat het document van de expertise op uw werk lag, terwijl u net voordien nog gezegd had dat u na het incident op 15 maart niet meer ging werken (CGVS p.6).

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, gaf u een verwarrende en tegenstrijdige uitleg. Zo stelde u dat u inderdaad niet meer ging werken omdat u bang was, maar dat u sowieso wel nog naar uw werk ging, waarmee u de door u aangehaalde angst eigenhandig ondermijnt (CGVS p.6).

Op de vraag waarom u het document dan had meegenomen naar uw werk, antwoordde u eerst ontwijkend dat "niemand wist dat u naar hier zou komen en dat de situatie ging veranderen" (CGVS p.7). Toen u de vraag nogmaals werd gesteld, zei u dat u het document van de expertise "toevallig" had meegenomen en dat u wel wist dat u deze documenten thuis moest bewaren, maar dat het "door de stress zo gegaan was" (CGVS p.7).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u vanuit België aan uw collega Marina had gevraagd om te kijken op uw werk waar het verslag van de medische expertise lag en om het op te sturen (CGVS p.5-6). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaringen, waaruit blijkt dat u na uw aankomst in België met niemand uit de Russische Federatie nog contact had en dat er niemand meer was in de Russische Federatie van wie u nog informatie zou kunnen krijgen (CGVS p.4).

U kon geen afdoende verklaring geven voor deze ongerijmdheid (CGVS p.5-6).

Uit voorgaande vaststellingen dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat uw tegenstrijdige en verwarrende verklaringen omtrent het document van de medische gerechtelijke expertise de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en van dit document op ernstige wijze aantasten.

Deze vaststelling wordt bovendien nog versterkt door het laatijdige versturen van dit document vanuit de Russische Federatie in april 2011, meer dan zes maanden na uw asielaanvraag dd september 2010. Er dient in dit verband tenslotte nog gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat in de Russische Federatie eender welk document gekocht kan worden van ambtenaren.

Verder dient vastgesteld te worden dat u na de ontvoering van uw man op 15 maart 2010 nog een zestal maanden op hetzelfde adres bleef wonen alvorens het land te verlaten (CGVS p.7, 14).

Toen u gevraagd werd waarom u na deze gebeurtenis nog zo lang op dezelfde plaats bleef wonen, antwoordde u dat u niet wist dat het daar zo gevaarlijk was om te verblijven (CGVS p.14), wat bezwaarlijk als afdoend excuus kan aanvaard worden, rekening houdend met wat u in 2002, toen u had moeten vluchten, en op 15 maart 2010, dus recent nog, had meegemaakt.

U zei dat u samen met uw man wilde vertrekken en dat u voortdurend angst had, maar dat er gedurende deze zes maanden niets meer is gebeurd (CGVS p.14).

Het feit dat u nog lange tijd op hetzelfde adres bleef wonen, waar zich volgens uw verklaringen de problemen hadden voorgedaan die u ertoe noopten het land te verlaten, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging op bijkomende wijze.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u uw asielrelaas niet kon ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Russisch paspoort.

Uit uw verklaringen blijkt dat u er zelf geen idee van hebt wat er met uw paspoort was gebeurd. U wist niet of uw paspoort verloren ging tijdens de brand die uw huis teisterde in 2002, of dat u het onderweg was kwijtgespeeld (CGVS p.1). U zou het al kwijtgespeeld hebben voor uw vertrek naar Duitsland in 2002.

Uit uw verklaringen blijkt dat u ook sinds uw terugkeer in 2008 niet in het bezit was van een paspoort.

U zei dat u er aan dacht om eerst te beginnen werken en later duplicaten van uw documenten aan te vragen (CGVS p.7).

Pas in juli 2010 vroeg u een duplicaat aan van uw geboorteakte "om iets te kunnen meenemen in plaats van een paspoort" (CGVS p.7) bij uw vertrek uit de Russische Federatie.

U zou voordien nooit eerder documenten aangevraagd hebben omdat u van plan was eerst "andere zaken" te regelen en daarna het paspoort en dergelijke meer (CGVS p.8).

Toen u gevraagd werd of u dan voor uw vrijwillige terugkeer uit Duitsland uw identiteit niet op één of andere manier had moeten bewijzen, opperde u dat u "dit document misschien had weggegooid" omdat u het niet meer nodig had en zei u dat u "niets serieus kreeg om later nog te bewaren" (CGVS p.8).

Nadat u gewezen werd op de identificatieplicht die in de Russische Federatie geldt, beaamde u dat inderdaad een geboorteakte of een paspoort moet kunnen voorgelegd worden, maar dat u zelf geen problemen had en dat niemand u vroeg om uw documenten te tonen gedurende al die tijd (CGVS p.7-8), wat echter weinig aannemelijk is, te meer daar u zaken deed in de Russische Federatie en een kiosk bezat (CGVS p.1, 7 en 8).

U zei dat u uiteindelijk wel een aanvraag indiende voor een nieuw paspoort, waarvoor u naar eigen zeggen uw geboorteakte nodig had (CGVS p.8), maar dat u niet voldoende tijd meer had om het opnieuw te regelen voor uw vertrek uit Kabardino-Balkarië (CGVS p.7).

Door het ontbreken van uw Russisch paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats, het bestaan van een internationaal paspoort en een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België in dit paspoort, en bijgevolg ook het moment en de wijze waarop u uit uw land bent vertrokken, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt overigens nog versterkt door het feit dat er blijkbaar voor uw kinderen op 15 oktober 2009 een internationaal paspoort werd aangevraagd, wat afgeleid kan worden uit een stempel op hun geboorteakte.

Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, zei u dat dit internationaal paspoort toen werd aangevraagd om te kunnen vertrekken vanuit Duitsland naar Rusland, wat wel erg merkwaardig is aangezien u eerder verklaarde reeds in 2008 teruggekeerd te zijn uit Duitsland en u zich op dat moment, met name op 15 oktober 2009, dus nog steeds in de Russische Federatie bevond.

Toen u gewezen werd op deze ongerijmdheid, en u opnieuw gevraagd werd naar de reden van de aanvraag voor het internationaal paspoort van uw kinderen, moest u het antwoord schuldig blijven.

U opperde dat uw man misschien een reispaspoort voor uw kinderen had willen regelen (CGVS p.9), wat wel erg eigenaardig is aangezien u beweerde dat u noch uw man in het bezit waren van een binnenlands paspoort (CGVS p.9), en dus zeker niet van een internationaal paspoort.

Aangaande de psychische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 6 en 7), moet worden opgemerkt dat u geen bewijs of overtuigend medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u psychische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde anomalieën en ongerijmdheden hieraan te wijten zouden zijn.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen moet dan ook geconcludeerd worden dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat u al evenmin concreet hebt kunnen aantonen dat u een reëel risico loopt in uw land van herkomst op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, met name uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens betreffen, dewelke hier niet ter discussie staan. De documenten betreffende de gerechtelijke medische expertise werden hierboven reeds besproken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 juni 2011 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij is van mening dat het feit dat zij geen enkel document kan voorleggen niet tegen haar mag worden gebruikt gezien het niet altijd gemakkelijk is om concrete situaties met stukken te bewijzen.

Zij wijst er op dat zij wel een gerechtelijke medische expertise heeft neergelegd, volgens haar een officieel document dat bewijskracht inhoudt.

De tegenstrijdigheden in haar verklaringen kunnen volgens haar evenmin tegen haar gebruikt worden. Zij stelt dat zij bij haar verhoor emotioneel en psychologisch in shock was en dat zij sommige details is vergeten gezien zij lijdt aan psychische problemen als gevolg van de traumatische ervaringen die zij in haar land van herkomst heeft ondergaan.

Verder herhaalt zij dat zij dit verslag niet onmiddellijk heeft neergelegd omdat zij er niet aan gedacht had om dit mee te nemen; pas toen zij op de hoogte werd gebracht van het belang ervan, heeft zij dit laten opsturen door haar collega.

Verzoekster stelt dat haar terugsturen naar haar land van herkomst voor haar een erge foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zou betekenen waardoor er tevens sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM; zij vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Echter, dit op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, waar zij echter in gebreke blijft.

De commissaris-generaal heeft in deze immers vastgesteld dat (i) verzoekster in 2002 in Kabardino-Balkarië reeds gelijkaardige problemen ondervond met zogenaamde "islamieten" en omwille hiervan naar Duitsland is gevlucht waar zij een verblijfsstatuut (Duldung) kreeg zodat het dan ook weinig logisch is dat verzoekster in 2008 na 6 jaar veilig verblijf in Duitsland, vrijwillig terugkeerde naar Kabardino-

Balkarië, en bovendien nog naar hetzelfde adres als waar zij voordien verbleef, wat de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging in Kabardino-Balkarië op ernstige wijze ondermijnt; (ii) verzoekster nalaat enig begin van bewijs aan te brengen van het bestaan van haar echtgenoot en van de klacht die verzoekster op 16 maart 2010 in het ziekenhuis ingediend zou hebben bij een politiemedewerker met betrekking tot zijn verdwijning; (iii) verzoeksters verklaringen voor het Commissariaat-generaal, de verklaringen die zij in de vragenlijst aflegde en de verklaringen die opgetekend werden in de gerechtelijke expertise betreffende het incident van 15 maart 2010, anomalieën bevatten die de geloofwaardigheid van de haar ingeroepen vervolgingsfeiten ondermijnen; (iv) de geloofwaardigheid van verzoeksters asielaas verder ondergraven wordt door enkele vaststellingen die gedaan werden aangaande het neergelegde verslag van de gerechtelijke medische expertise; (v) verzoekster na haar ontvoering nog een zestal maanden op hetzelfde adres bleef wonen waar zich volgens verzoeksters verklaringen de problemen hadden voorgedaan die haar ertoe noopten het land te verlaten, wat de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging op bijkomende wijze ondergraaft; (vi) verzoekster haar asielaas niet kan ondersteunen met haar belangrijkste identiteitsdocument, haar Russisch paspoort, en omtrent dit paspoort vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegt zodat het vermoeden ontstaat dat verzoekster dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie zoals met betrekking tot haar verblijfplaats, het bestaan van een internationaal paspoort en een eventueel verkregen visum voor haar reis naar België in dit paspoort, en bijgevolg ook het moment en de wijze waarop zij uit haar land bent vertrokken, verborgen te houden.

Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om deze pertinente motieven te verklaren of te weerleggen.

Waar zij stelt dat het niet altijd gemakkelijk is om concrete situaties, met name de inval en geweldplegingen van gewapende en gemaskerde mannen, te bewijzen, stelt de Raad vast dat zij hierbij volledig voorbij gaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet enkel geen bewijs voorlegt van deze ontvoering maar evenmin een document neerlegt die wijst op het bestaan van haar echtgenoot. De naam van verzoeksters echtgenoot komt immers nergens voor in de door haar neergelegde documenten.

Evenmin legde zij een begin van bewijs voor van de klacht die zij op 16 maart 2010 in het ziekenhuis ingediend zou hebben bij een politiemedewerker naar aanleiding van de verdwijning van haar man. Verzoeksters verweer dienaangaande acht de Raad niet dienstig.

Wat betreft het incident op 15 maart 2010 en de gerechtelijke medische expertise, wijst de Raad er op dat verzoekster hierover tegenstrijdige, vage en verwarrende verklaringen heeft afgelegd.

Zij beperkt er zich toe in haar verzoekschrift deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij tijdens de asielpcedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst gezien dergelijke bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, zoals in casu het aantal mannen die verzoeksters huis waren binnengedrongen.

Bovendien kan in dit verband nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat in de Russische Federatie eender welk document gekocht kan worden van ambtenaren. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die alsnog een ander licht werpen op deze vaststellingen van de commissaris-generaal.

De bewering dat zij psychische problemen heeft, toont zij niet aan. Verzoekster heeft geen medisch attest neergelegd waaruit een mogelijks problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat haar psychologische toestand haar ervan weerhoudt volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden overeind blijven.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft. Verzoekster slaagt er aldus niet in om haar geloofwaardigheid te herstellen.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan verzoeksters asielaas geen geloof kan worden gehecht.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Derhalve kan van verzoekster de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet erkend worden.

2.5. In zoverre verzoekster de schending inroept van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE